

være optaget af, hvordan det går ude i samfundet i daginstitutionerne, i skolerne og i ældrebehandling, hvor der altså er sket voldsomme nedskæringer i en række kommuner. Det er altså det, statsministeren kalder primitiv partipolitik, og det kan man jo sidde og tænke lidt over.

Kl. 14.15

Jeg går ud fra, at statsministeren er klar over, at hvis man ser på væksten fra 2003 og frem her til 2007, har der altså været en vækst på 0,6 pct. i det offentlige. Det er en udhuling i forhold til det, vi ser i den private sektor, og det er her, vi har svaret på, at det bliver ganske vanskeligt at få tingene til at hænge sammen ude i de enkelte kommuner og levere en ordentlig service i daginstitutioner og skoler osv., fordi det mange steder ser virkelig skidt ud. Det synes jeg statsministeren bare stille og roligt skulle tænke lidt over, og så må vi jo leve med, at statsministeren kalder det primitiv partipolitik, at vi er optaget af den service, borgerne skal have.

Statsministeren er optaget af at spare op til de skattelettelser, som vi alle ved han vil komme med et halvt år før det næste valg. Det er afsløret, at det er statsministerens strategi, men heldigvis har borgerne også set det og har reageret på det, og det håber jeg de også fortsat vil gøre.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil blot slå fast, at under denne regering er det offentlige forbrug vokset med mere end det, den daværende socialdemokratiske regering sagde i sin 2010-plan at det måtte. Det er jo en kendsgerning, at det offentlige forbrug vokser mere end det, Socialdemokraterne sagde det skulle og måtte, og derfor er det jo hykleri og uansvarligt, når Socialdemokraterne nu bare laver overbudspolitik og kritiserer denne regering for en stram vækstramme. Ja, det er den, men den er altså knap så stram som den, Socialdemokraterne lagde op til. Det prøver man at glemme nu, det prøver man at dække over nu, men det er jo det, der er kendsgerningen.

Lad mig så sige, at regeringen er meget optaget af, at vi får den bedst mulige kvalitet for pengene i den offentlige sektor, og derfor arbejder vi støt og roligt videre. Vi har afsat flere penge til offentligt forbrug, men flere penge alene gør det ikke. Vi skal i de kommende år sikre, at vi får mere kvalitet for pengene.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 316

6) Til statsministeren af:

Frank Aaen (EL):

»Er statsministeren enig med den engelske hærchef, Richard Dannatt, når denne udtaler, at tilstedeværelsen af udenlandske tropper i Irak forværrer sikkerhedssituationen i Irak, og at Irakindsatsen også forværrer sikkerhedstruslen andre steder i verden?«

Frank Aaen (EL):

Ja, så skifter vi tema til Irakkrigen, og jeg vil godt starte de to næste spørgsmål med en tak til statsministeren for allerede i går at have svaret på det helt grundlæggende, der ligger bag begge spørgsmål, nemlig om regeringen vil ændre strategi i Irak. Det har statsministeren jo højt og tydeligt sagt ja til. Jeg ved ikke, om det var for at undgå at komme til at give denne nye melding i et svar fra Folketingets talerstol, og jeg synes også, vi skal lade det ligge, at det som sædvanlig kom som et ekko af USA's præsident, hr. George Bush.

Jeg vil tage det positivt og spørge statsministeren, hvad årsagen er til, at regeringen er kommet til den konklusion. Hvornår var det, man fandt ud af, at man nok måtte ændre strategi? Hvad var baggrunden for det? Var det selve starten på den ulovlige krig? Var det fangemishandlingerne i Abu Ghraib, fosforbomberne eller de efter de lave skøn titusinder af døde i Irak? Er det her, det er slået fejl? Er det her, toget er kørt af sporet, så man derfor må erkende, at der nu er brug for en ny strategi?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, det kan jeg fuldstændig afvise, og jeg vil også gerne understrege, at vi fastholder de mål, der er sat. Det er at få udviklet et demokrati i Irak; det er at få genopbygget Irak, og det er at sikre, at den irakiske regering kan overtage ansvaret for sikkerheden i Irak. Målene er fuldstændig uforandrede, og det er midlerne i vid udstrækning også.

Men naturligvis må man hele tiden gøre sig overvejelser om den praktiske fremgangsmåde, set i lyset af hvad der sker, og det, vi kan konstatere, er, at siden den nye samlingsregering i Irak trådte til i maj måned, er der ikke sket de fremskridt med at gennemføre en freds- og forsøgningsplan, som vi havde håbet på, og det er vi selvfølgelig nødt til at tage i betragtning. Men samtidig kan vi glæde os over, at denne sam-